

מ"ת 38925/05/15 - מדינת ישראל נגד אברהם אלבז

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 38925-05-15 מדינת ישראל נ' אלבז(עציר)
תיק חיצוני: 205635/15
בפני כב' השופט ד"ר אוהד גורדון
מדינת ישראל
המבקשת
נגד
המשיב
אברהם אלבז (עציר)

החלטה

רקע

1. כתב האישום מייחס למשיב מספר אירועי אלימות ואיומים כלפי רעייתו, לה הוא נשוי כ-15 שנים ולהם 4 ילדים. לפי האישום הראשון, ביום 12.5.15, במהלך ויכוח, תקף המשיב את המתלוננת תקיפה שכללה בעיטות, ניסיון לנגוח במתלוננת, איומים עליה, סטירה בפניה, מכות בדלת החדר אותה נעלה המתלוננת בחששה מפניו ובהמשך חידוש התקיפה בין היתר באגרופים לראשה, שבירת כרטיס האשראי שלה ועוד, כמתואר בכתב האישום. לפי האישום השני, ביום 13.5.15 שלח המשיב מסרון "ווטסאפ" למתלוננת בו איים "שלחת לי משטרה אהה אוקיי... הכול יכול על הראש שלך אל תדאגי". לפי האישום השלישי, כשבוע לפני האירועים מושא האישום הראשון ובמהלך סעודת שבת אחז המשיב בכוח בגופה של המתלוננת ואיים "אני אחתוך לך את הראש". לפי האישום הרביעי, כשלושה חודשים קודם לכן זרק המשיב עוגה ומשקה חם על המתלוננת.
2. בהחלטה מיום 20.5.15 ולבקשת ההגנה הגם שטרם נערך דיון בראיות, הפניתי את המשיב לשירות המבחן לעריכת תסקיר. בהמשך ביקשה ההגנה לטעון לראיות והיום נערך דיון.
3. בתמצית, תוקפת ההגנה את מהימנות המתלוננת בטענה שבדתה את התלונה מליבה כדי לשפר את מצבה לקראת הליכי גירושין. נטען שמדובר בסוג המקרים החריגים בהם יש להידרש למהימנות גם בשלב הראיות לכאורה. בהתייחסות ספציפית לאישומים נטען, בנוגע לאישום הראשון, כי המשיב טען שדובר בדחיפה בלבד וכי גרסתו נתמכת בדבריה של מזל אוזן בת דודתו אליה הפנתה המתלוננת בעצמה. ילדם של המשיב והמתלוננת א' נחקר והציג, כך נטען, תיאור הדומה לגרסת המשיב. הוצגו סתירות נוספות בנוגע לאלמנטים נקודתיים מן האישום. אשר לאישום השני נטען כי אין ראיות בתיק לפיהן המשיב שלח למתלוננת את המסרון, כי היא עצמה סיפרה בהודעתה שהבינה את המסרון בצורה שאינה מאיימת, כי המסרון תורגם מספרדית בידי המתלוננת עצמה ולכן אין להידרש לו וכי המשיב לא נחקר לגבי אישום זה. אשר לאישום השלישי לא הוצגה התייחסות ספציפית. לאישום הרביעי נטען שגרסת המתלוננת תמציתית ושהמשיב לא נחקר בנושא. לגבי דברי חברתה של המתלוננת גב' פיצ'יוטו נטען כי המתלוננת עצמה סתרה דברים אלה וטענה שסיפרה לחברה על האלימות רק לאחרונה. עוד הוצגו תצהירים של אנשים המכירים את השניים, אליהם אתייחס בהמשך. על רקע זה נטען שיש לשחרר את המשיב בטרם קבלת

תסקיר, לחלופה שבזמנו אושרה על ידי בית המשפט בשלב מעצר הימים.

4. המבקשת עמדה על קיומן של ראיות לכאורה וחידדה כי החלטת בית המשפט השלום לשחרר לחלופה הנזכרת לעיל לא עמדה במבחן הערר.

דין והכרעה

5. כידוע, בשל מגבלות ברורות שבדיון על סמך מסמכים בכתב וללא שמיעת עדים, שלב הראיות לכאורה אינו השלב בו עוסק בית המשפט בקביעות מהימנות ורק במקרים חריגים בהם חוסר האמינות בולט על פניו ניתן יהיה להידרש לפגמים שבמהימנות. הדברים אמורים גם במקרה דנן, בו לא ניתן לקבוע כי קיים חוסר אמינות על פני גרסתה של המתלוננת.

6. זאת, ראשית, בבחינת גרסתה. זו הוצגה בפירוט, תוך תיאור היחסים שבין בני הזוג עוד משהותם בחו"ל (בוונצואלה) טרם עלו ארצה, השפלות ואלימות שספגה המתלוננת מידי המשיב שם, דילמה שהייתה לה האם להתלונן שם והחלטתה שלא לעשות כן "בגלל המעמד של הקהילה שם". עוד תיארה כי בהמשך התרחשו אירועי אלימות לאחר עלייתם ארצה ששיאם באירוע מושא האישום הראשון בגללו החליטה להתלונן. הדברים נמסרו תוך בכי (הודעה מיום 13.5.15 שעה 9:59 ש' 17), תוך פירוט ניכר ואותנטי שעל פני הדברים אינו הולם גרסה בדויה, ותוך שהמתלוננת חוזרת ומציינת כי היא חוששת מפני המשיב. עוד סיפרה על איומים על חייה (הודעה מיום 13.5.15 שעה 12:01 ש' 4), איומים "אני אחתוך לך את הראש" ועוד (שם).

7. דברי המתלוננת נתמכים, ראשית, בקיומן של חבלות. אלה תוארו בידי המתלוננת בש' 85 להודעתה הנזכרת לעיל, המתלוננת צולמה כאשר בתמונות נראים סימנים אדומים על מצחה וזרועותיה ובמזכרו מיום 13.5.15 של השוטר אדנץ נרשם כי הבחין בסימן כחול על זרועה שלא נקלט בעדשת המצלמה וכן בחבלה האדומה שבין עיניה. גרסת המשיב, המתמצה בדחיפה בלבד, אינה מתיישבת עם חבלות אלה.

8. תמיכה נוספת מצויה בהודעתה של לאונור פיצ'יוטו. זו חברה ותיקה של המתלוננת המספרת כי האחרונה סיפרה לה על האירוע מושא האישום הראשון ונשמעה "מאוד עצובה מאוד היתה עצובה והיתה החלטית שהולכת למשטרה ואמרה די עד כאן". עוד הוסיפה שכאשר המתלוננת הגיעה לארץ מוונצואלה "לפני כ-4 שנים, חזרנו להיות בקשר כמו שהיינו, ואז עם הזמן היא סיפרה לי מה קרה שם בוונצואלה, יום אחד היא סיפרה לי שגם שם היא רצתה להתגרש, שהתייעצו עם רב והיא סיפרה לי שיום אחד הוא הרביץ לה נראה לי לא פעם ולא פעמיים לפעמים יותר חזק ויותר רציני". עוד סיפרה לה המתלוננת על אירועים שקרו בישראל (הודעתה, ש' 17-23). דברים אלה הולמים את גרסת המתלוננת אודות התמשכות מקרי האלימות לאורך שנים וכבר בחו"ל. אין זה סביר כי המתלוננת נערכה מראש להפליל בכזב את המשיב ולצורך זה סיפרה לחברתה זמן-מה מראש טענות שקריות על אלימות שהתרחשה בוונצואלה ועל הדילמה שהייתה לה שם האם להתגרש מהמשיב. עוד יצוין שהמתלוננת עצמה לא זכרה שסיפרה דברים אלה לגב' פיצ'יוטו וטענה שסיפרה לה על האלימות רק סמוך לתלונה (הודעתה מהשעה 12:01, ש' 40), דבר השולל תיאום ביניהן.

9. לכך מצטרפים דבריהם של עדים נוספים המאשרים מידה של אלימות. המשיב עצמו אישר שבאירוע מושא האישום הראשון "אני כעסתי ודחפתי אותה והיא נפלה, היא קמה וזרקה עלי תיק" ((הודעה מיום 13.5.15 שעה

20:08 ש' 210). עוד אישר שגזר את כרטיס האשראי של המתלוננת "מתוך כעס" (שם, ש' 309) בדומה לטענתה. בנם של השניים, הקטין א', נחקר ולפי תמצית חקירה (ברי כי על המבקשת להציג את הראיה במלואה בהמשך ההליך) אישר את העימות מושא האישום הראשון, סיפר כי המשיב התעצבן ודחף את המתלוננת אל מחוץ למטבח שאז הוא ואחיו נשארו במטבח לאכול ובהמשך הלכו להתקלח ולישון כשטרם השינה הבחין בסימן אדום בין הגבות של המתלוננת דבר שכאמור תואם את צילומי החבלות ואת טענת המתלוננת שהוכתה בפניה ואינו הולם את גרסת הדחיפה שהציג המשיב. בהמשך התעורר א' משינה ושמע ויכוח בין אמו לאביו על מזוודה ושמע שאביו זורק משהו על הקיר או הדלת.

10. השאלה, מדוע לא אישר הקטין את מכלול האירוע כנטען בידי המתלוננת, תבחן בהליך העיקרי. איני סבור שיש בה לגרוע ממשקל הראיות. זאת, משהמשיב עצמו טען כי הילדים לא ראו את כל האירוע (הודעתו הנזכרת לעיל, ש' 215), משא' טען זאת בעצמו כמפורט לעיל, ואף המתלוננת טענה כי עיקר האלימות התרחש לאחר שהילדים הלכו לישון (הודעתה מהשעה 09:59, ש' 31). יתר הפערים עליהם הצביעה ההגנה בנוגע לאישום הראשון, ובכלל זה דברי קרובת משפחתו של המשיב מזל אוזן שמהודעתה עולה כי היא מצדדת במשיב בצורה מופגנת (ש' 16 ואילך), אינם נוגעים לגרעין הקשה של הראיות בנוגע לאישום ואיני סבור שיש בהם לגרוע ממשקל הראיות לכאורה. הדברים אמורים גם בעניינם של עדים שונים שסיפרו שלא נחשפו לאלימות בין בני הזוג, ולאחרים שמסרו את התצהירים שהוגשו בדיון היום. המתלוננת ציינה שלא חשפה את הדברים קודם להגשת התלונה, ועל כן איני סבור שיש בדברים אלה לסייע להגנה בשלב זה.

11. קיימות אפוא ראיות לכאורה לאירוע המרכזי בו עוסק האישום הראשון, כאשר התמונה העולה אינה נקודתית אלא משתרעת על ריבוי מקרי אלימות והשלטת אוירה טעונה לאורך שנים.

12. אשר לאישום השני, המתלוננת מסרה כי המסרון נשלח בידי המשיב, ופרשנותה את הדברים ("אומרת שזה ביטוי שאומר שהתוצאות יבואו עליה" - הודעה מיום 14.5.15 ש' 39) לא שוללת את אופיו המאיים, בפרט בהקשרו: סמוך לאחר שהמתלוננת אזרה אומץ והתלוננה במשטרה. עוד איני סבור כי תרגום המסרון מספרדית בידי המתלוננת שולל היסמכות עליו בבחינת הראיות בשלב זה. המסרון צולם וההגנה רשאית לסתור את התרגום מה שלא עשתה בדיון בפניי. האישומים השלישי והרביעי מבוססים אף הם על דברי המתלוננת, ומכאן שהדיון שנערך לעיל רלבנטי גם כאן. השלכות השאלה האם נחקר המשיב על האלמנטים השונים באישומים אלה הן עניין להכרעה בהליך העיקרי ואיני סבור כי יש בשלב זה לאמץ את טענת ההגנה ולהתעלם מאישומים אלה על בסיס העדר חקירה.

13. כך, קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות למשיב.

14. נוכח התמונה הטעונה, האלימה והמתמשכת העולה מעיון בחומר הראיות, כמו גם חששה הבולט של המתלוננת מפני המשיב, מתחזק לשיטתי הצורך בקבלת חוות דעתו של שירות המבחן בטרם הכרעה בבקשה. זאת לצורך עמידה, בין היתר, על טיב היחסים הנוכחי בין השניים, מידת המסוכנות ועמדתה של המתלוננת, והיכולת להתמודד עם שיקולים אלה באמצעות חלופת מעצר (אם ישנה). על רקע זה איני יכול לקבל את עתירת ההגנה ולהורות על שחרור המשיב ללא תסקיר. עוד אדגיש כי אין בהחלטתי משום אמירה לפיה ניתן לשחרר את המשיב ממעצר. אפשרות זו תיבחן לגופה לאחר קבלת התסקיר.

15. הדיון יתחדש, כפי שנקבע מראש, ביום 10.6.15 לאחר קבלת התסקיר.

16. לפי הסכמתם ניתנת החלטה זו ללא דיון במעמד הצדדים. **המזכירות** תשלח עותק לצדדים.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ה, 26 מאי 2015, בהעדר הצדדים.